

imod. Hvis der blot spurgtes om, hvad der var det Bekvemmeste og Hensigtsmæssigste for Administrationen, saa maatte det Naturlige siges at være, at den bad sig fritagen for enhver Bevillingsmyndighed. Naar der i mange Forhold, som tidligere have været stillede ganske under Bevillingsmyndighedens Omraade, men som nu søges ordnede ved Love paa en saadan Maade, at Bevillingsmyndigheden ikke længer behøves, dog alligevel tilføies den Clausul, at det forbeholdes Regjeringen i visse Tilfælde at gjøre Undtagelser derfra, saa skeer det ikke i Administrationens Interesse, men det skeer, fordi det ikke er muligt at give saa udtømmende Regler, at man jo, dersom de skulde staae som ufravigelige, vilde være udsat for, at de Paagjældendes private Interesser kunde komme til at lide derunder. I alle Tilfælde, som man ganske kan ordne, ganske kan ramme ved en umiddelbar Anvendelse af faste Regler, er der intet Behageligere for Administrationen end at blive fri for Bevillingsmyndighed. Men, naar man nu i et Tilfælde som det her foreliggende kan opstille den Garanti, at den tilsladte Afløsning af Majoratsbaandet skeer ikke blot, som der staaer i Grevernes Privilegier: „med de Medinteresseredes Videnskab“ — altsaa kun med deres Vidende —, men med Samtykke fra alle de Mænd, hvis Samtykke kræves i det paagjældende Affnit, altsaa fremfor Alt ikke blot med Samtykke af selve den Linie, som nu er i Besiddelsen, men tillige med Samtykke fra Hovederne for alle de successionsberettigede Linier, — saa har man efter min Mening derved bragt en Betingelse for Afgjørelsen tilbage, som er bedre end Bevillingsformen. Det 12te kongevalgte Medlem (Carlsen) havde nemlig før Net deri, at det, skjøndt det er at forudsætte, at alle Miniſtre altid ville behandle Sagerne efter deres bedste Skjøn og afgjøre dem med den største Samvittighedsfuldhed, dog er uundgaeligt, at individuelle Opfattelser gjøre sig gjældende. Kan man derfor opstille en Regel, hvorved man slipper for Bevillingsformen, saa skal man altid gjøre det. Man kan, som sagt, ikke altid gjøre det, og jeg har jo ogsaa i selve det foreliggende Lovforslag følt mig tvungen til paa flere Puncter at maatte fastholde en saadan

Myndighed; men, hvor man kan, der skal man søge at undgaae den. I Forbindelse med min tidligere Henvisning til, hvad der findes i Motiverne om Indholdet af de grevelige og friherrelige Privilegier af 1671, maa jeg ligeledes henvisse til den i vor Lovgivning i det Hele opstillede Grundsetning, at Hovederne for de forffjellige Linier af en Familie ere berettigede til at træffe Dispositioner paa deres Begne, saaledes f. Ex. at give Afkald i deres Navn. — Det ærede Medlem for 9de Kreds sagde, at de af mig fremhævede Bestemmelser i alt Fald kun gjaldt for Greverne og Friherreerne, men at det nærværende Forslag gaaer langt videre. Saa, mine Herrer, dertil er at svare, at, hvad der saaledes retlig kan skee med Hensyn til Grevskaber og Friherreskaber, det maa sandelig saameget mere kunne skee med Hensyn til de andre Majorater. Thi medens jeg ikke gjerne vil bruge Ordet: „hellig“ om den Slags Ting, saa er det dog klart, at Grevskaber og Friherreskaber snarest altid ere blevne betragtede som de, der i høi Grad maatte respecteres, fordi der ved Siden af det oeconomiske Baand, der hvilede paa dem, dog tillige ligesom knyttede sig en vis særegen Glæde til dem, som ikke saaledes efter deres hele Oprindelse kunde siges at klæbe ved Stamhusene.

Dette være nu sagt i Almindelighed. Men naar det ærede Medlem saa fremdrager det Betænkelige, der skulde være ved nærværende Forslag, forsaavidt som det vilde rokke ved Agtelsen for Alldødes Dispositioner, saa kan jeg ikke sige Andet dertil, end at jeg med den fuldeste No, med den roligste Samvittighed har bragt det Forslag frem, som her foreligger. Det almindelige Indtryk om Respect for tidligere lovlig truffne Dispositioners Hellighed klaver virkelig ikke et Spørgsmaal som det nærværende. Det ærede Medlem veed jo dog ligesaa godt som jeg, at man ikke kan afgjøre den Art Spørgsmaal blot med almindelige Sætninger, men at tværtimod en forstandig Opretholdelse af Testationsretten, med hvilken jeg i høi Grad sympathiserer, kræver en vis Frihed for senere Slægter til at foretage Forandringer under saadanne Omstændigheder, som retfærdiggjøre sige Forandringer. Det er na-